E D I T U R A S C R I P T U M

Elisabeth Mittelstädt (editor)

Câteva clipe sub steluţa din fereastră...

Amintiri de neuitat, idei creative
O carte de Crăciun care mişcă inimi şi mângâie suflete

Pentru

_____

_____

De la

_____

_____

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Câteva clipe sub steluţa din fereastră... / trad.: Elena Jorj. - Oradea: Scriptum, 2004
ISBN 973-85279-6-1

I. Jorj, Elena (trad.)

396

Elisabeth Mittelstädt (editor)

Câteva clipe sub steluţa din fereastră...

Amintiri de neuitat, idei creative
O carte de Crăciun
care mişcă inimi şi mângâie suflete

Editura Scriptum
Oradea • 2004

Titlul original:
Ein bisschen beim Stern sitzen...
editor Elisabeth Mittelstädt
Copyright © 1999 Lydia-Verlag Asslar
Toate drepturile rezervate

Ediţia în limba română, publicată sub titlul
Câteva clipe sub steluţa din fereastră...

© 2004 Editura Scriptum
str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428; E-mail: scriptum@scriptum.ro,
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Prima ediţie în limba română
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediţii în limba română

*Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

Traducerea: Elena Jorj
Coperta şi tehnoredactarea: Olimpiu G. Filip

ISBN 973-85279-6-1

Tiparul executat în U.E.

Un dar pentru TINE!

Îmi place Crăciunul! Şi, mai ales, îmi plac povestirile de Crăciun. Probabil că şi ţie. De ce cred asta? Foarte simplu. În fiecare an primim la redacţia revistei LYDIA povestiri de Crăciun inedite şi deosebit de frumoase, numărul lor depăşind cu mult capacitatea noastră de publicare. Mi-a venit atunci ideea ca an de an să pun deoparte aceste povestiri, ca pe-o comoară de suflet. Iar acum a sosit momentul să-ţi fac şi ţie parte de ea în dar. Vino, aşează-te cu mine la lumina bradului şi a steluţei din fereastră şi bucură-te, descoperind pe paginile acestei cărţi nenumăratele aspecte ale Crăciunului. Printre multele povestiri noi, se află şi câteva foarte îndrăgite, din anii precedenţi.

Peste 50 de femei (dar şi câţiva bărbaţi!) îşi dezvăluie tainele sufletului cu multă sinceritate şi adesea condimentat cu umor. La unele povestiri vei zâmbi, la altele – probabil – ţi se vor împăienjeni ochii. Cu siguranţă vei găsi şi idei creative, care te vor ajuta să organizezi de aşa manieră zilele de sărbătoare pentru familia ta, pentru prieteni şi cunoscuţi sau mai puţin cunoscuţi, încât să-ţi aminteşti cu drag de ele. Ceea ce îi uneşte însă pe toţi aceşti autori este dorinţa de a aduce această celebrare ca pe un dar în cinstea Pruncului născut în ieslea Betleemului.

Îţi doresc multă bucurie când vei citi! Ce-ar fi dacă le-ai dărui şi altora această carte? Astfel, într-un mod cu totul inedit, le-ai oferi ocazia prietenilor şi cunoscuţilor tăi să

înţeleagă de ce pentru noi, Crăciunul este o sărbătoare de suflet.

Fiindcă „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică“.

Elisabeth Mittelstädt

Cuprins

Daruri de neuitat

Steluţa din fereastră…
Marianne Zink *16*

„M-am simţit ca o prinţesă!“
Ruth Martin *18*

„Auzi clinchetul de clopoţei?“
Iris Knechtli-Staub *19*

O carte cu coperţi albastre
Lilli Rommert *21*

Un cadou cu valoare eternă
Charles R. Swindoll *23*

Ce-ai zice de o fântână în deşert?
Eva Breunig *27*

O muzică ce-ţi merge la suflet
Bettina Kahl *32*

Tu-mi luminezi sufletul
Jürgen Werth 34

Cel mai frumos dar de Crăciun al Charlottei
Christel Oechsle 35

Cel mai preţios dar primit de la tata
Sarah Koeshall 41

O declaraţie de dragoste, pe care n-o voi uita niciodată
Andrea Lambertz 45

Un cadou dăruit personal
Dianne Zickell şi Priscilla Larson 46

ÎNGERII — ASISTENŢĂ DIVINĂ

Îngerul păzitor
Billy Graham 54

De ce m-aş teme?
Anna Penner şi Helen Lescheid 55

„Nu vă temeţi!"
Liebtraude Michaelis 59

Pomul cu înger
Ida Kempel 61

M-am întâlnit cu un înger
Interviu cu Hollie Mundis 64

Urmează-mă!
Waltraud Hoffmann 67

Va fi ca într-un vis...
Uta Gohlke 70

Autobiografia unui înger 72

Nici un înger nu ne poate lua locul
Elisabeth Freitag 73

Eu mă încred în Dumnezeu!
Elisabeth Mittelstädt 75

Secrete şi surprize

Un veston demodat
Ute Petermann 78

Două inimi, un singur dar
Birgit Schönemann 79

Un dar pentru iubitul meu
Ruth Heil 80

Cele mai grozave zece daruri pentru copiii noştri!
Claudia şi Eberhard Mühlan 88

Două pulovăre în „bob de cafea“
Maria Ilberg 94

Cu copiii, despre credinţă
Cornelia Mack 95

Ne dăruim pe noi însene – dăruim din timpul nostru!
Hanna Deliomini şi Maria Utri 101

Bucurie „la coş“
Maria Utri 104

Obiceiuri de Crăciun

Tradiţiile noastre de familie
Ulrike Herrmann *108*

Să coacem prăjiturele!
Helga Becker *111*

Minunăţia cerului şi splendoarea paradisului
Christliebe Hohlfeld *113*

Misterele Crăciunului
Christel Hertsch *115*

Sărbătoare de familie pentru prieteni şi cunoscuţi
Lydia Liechti-Feghali *116*

Crăciun cu Inessa
Dea Ott *117*

Sărbătoare în cinstea lui Isus
Familia Burri-Fahrni *118*

„Elefantul alb“
Elisabeth Mittelstädt *120*

Un loc al ocrotirii şi al intimităţii

Un brad de Crăciun printre străini
Gigi Graham Tchividjian *124*

Evită cearta în zi de sărbătoare!
Ruth Heil *127*

Eşti ACASĂ acolo unde eşti înţeles!
Silvia Weber *133*

Vă mulţumesc că vă iubiţi!
Anke Kathriner 133

Amintiri de Crăciun
Angela Ţiprigan 135

Să păstrăm bucuria!
Dorothea Unbehend 138

Pentru Cel sărbătorit!
Ingrid Krieger 141

Frumoase daruri!
Kerstin Alscher 142

Crăciunul „desăvârşit“
Mayo Mathers 146

Ospitalitate de Crăciun

Cu mâinile, cu picioarele şi cu inima
Margret Röhrich 150

Şi de data aceasta a fost frumos,
însă dintr-un alt punct de vedere!
Roswitha Bach 151

Ai unde să mergi de Ajun?
Lotte Bormuth 155

Prăjitură „biblică“ 159

Bucurie cu aromă de caise 160

Fii o gazdă stilată!
Elisabeth Mittelstädt 161

Gânduri pentru inimă şi suflet

Mai de preţ ca aurul
Sabine Bockel *166*

Ghinion sau noroc?
Arthur S. Maxwell *167*

Învaţă-i pe copii
Autor necunoscut *172*

În ajun de Crăciun
Diana Horvath *176*

Promisiune şi Împlinire
Agnes Dragomir *178*

„Mulţumesc pentru darul Tău nepreţuit!"
Joni Eareckson Tada *179*

Dragostea „perfectă"
Autor necunoscut *180*

Daruri de neuitat

Cauţi daruri
pe care să le dăruieşti din inimă
şi prin care să atingi inimi?
Dragostea şi fantezia
sunt cei mai buni sfetnici
şi valorează mai mult decât aurul –
prin ele iau naştere amintiri
ce dăinuie o viaţă.

Steluţa din fereastră...

Marianne Zink

În prima duminică de advent, am scos dintre podoabele de Crăciun steluţa electrică şi am atârnat-o la fereastra din sufragerie. Spre deosebire de alţi ani, când nu i-a dat aproape nici o atenţie, anul acesta nepoţelul meu Christian a fost de-a dreptul entuziasmat de ea. Revenea mereu în sufragerie sau alerga în stradă ca să vadă „steaua Betleemului". Când ne întorceam acasă seara, în întunericul timpuriu al zilelor tot mai scurte de iarnă, era minunat să fim întâmpinaţi de razele strălucitoare ale steluţei. Văzând bucuria lui Christian, redescopeream parcă împreună cu el puritatea sentimentului.

Ieri seară era deja în pijama şi îi spusese „Noapte bună" bunicului, când s-a apropiat de mine, m-a îmbrăţişat şi mi-a şoptit la ureche, trăgându-mă uşor spre sufragerie:

– Buni, te rog, mă laşi să mai stau puţin la fereastră, sub steluţă?

Şmecheraşul, oare încerca să amâne ora de culcare? L-am privit mustrător, dar – spre surprinderea mea – am citit pe faţa lui o uşoară nostalgie. Da, ca o mare aşteptare, aşa că nu puteam, nu aveam voie să spun „nu". Poate-şi dorea să rămân şi eu cu el? „Nu, buni, poţi să mergi liniştită la bucătărie!" – a venit imediat răspunsul lui şi în clipa următoare se afla deja pe colţarul din dreptul ferestrei. Un pui de om de numai trei anişori, singur în camera întunecată, scăldat însă în lumina blândă a steluţei din fereastră. M-am retras încetişor... În acele clipe, dragul meu nepoţel nu avea nevoie de mine...

Dar gândul mi-a rămas la el. Oare ce se petrecea în căpşorul şi sufleţelul lui – singur, cu lumina stinsă în sufrageria mare, luminată doar de razele aurii ale steluţei? Şi

ce-i înduioşase inima, de căuta aceste clipe de singurătate? Cum de-i trecuse prin cap să caute ceva tocmai sub steluţă? I se va stâmpăra dorul? Dorul de ce anume? Acolo n-avea cum să se întâmple nimic palpabil, nimic vizibil sau inteligibil!

Nu ştiu cât timp să fi trecut de când mă retrăsesem în bucătărie să calc. Deodată am auzit apropiindu-se nişte paşi micuţi. Uşa s-a deschis, iar Christian a zburat zâmbitor în braţele mele, ascunzându-şi oftatul la pieptul meu.

– Uau, buni, ce frumos a fost!

Ce anume? – îmi stătea pe limbă să-l întreb, dar am renunţat, temându-mă că aş fi destrămat ceva – dar ce anume? – prin cuvintele mele. Ceva frumos şi bun. Ceva ce-i umpluse sufleţelul şi-i stâmpărase dorul, astfel încât micuţul putea să spună pe deplin satisfăcut:

– Iar acum, să mergem să ne culcăm… Ceea ce a şi făcut imediat.

Mai târziu, m-am dus să văd dacă nu trebuie să-l învelesc. Dormea liniştit, iar faţa îi era luminată de un zâmbet mulţumit. Cu siguranţă găsise ceea ce căutase, ceea ce simţise că are nevoie. Trebuie că era ceva mai mult decât un simplu sentiment de-o clipă. Uimită, contemplam tabloul ce mi se oferea privirilor, adânc mişcată de semnificaţia momentului.

Iar gândurile mi s-au oprit la mine. *Oare eu, cu 50 de ani mai în vârstă, ştiu întotdeauna la fel de sigur ce anume îmi lipseşte? Ştiu după ce tânjeşte sufletul meu şi ce anume ar putea să-i readucă pacea şi bucuria, şi unde poate găsi noi puteri pentru a merge mai departe?* Mai *ştiu? Iar dacă ştiu, caut să şi obţin ceea ce îmi lipseşte, în pofida pretinselor urgenţe, ce mă solicită atât de mult în fiecare zi? Chiar şi în pofida nenumăratelor tentaţii amăgitoare ale micului ecran?*

Poate ar trebui să mă aşez şi eu puţin sub steluţă. Doar atât, să stau liniştită sub razele ei aurii. Să aştept, plină de dor şi anticipare. Să mă las scăldată de blânda lumină. Da, să aştept să fiu dăruită, să aştept să se petreacă ceva cu mine şi în mine.

Să-mi revin din amorţeală. Şi să mă întorc la intimitatea acelei relaţii personale cu Dumnezeu.

„M-AM SIMŢIT CA O PRINŢESĂ!“

Ruth Martin

Între Crăciun şi Anul Nou am fost „găzduită“ ca pacient pe canapeaua din sufragerie. Să tot fi avut şapte ani, dar nu mai reţin care dintre bolile infecto-contagioase ale copilăriei reuşise să mă transforme pe mine, un argint viu de fată, într-o persoană tăcută şi liniştită.

Fraţii mei mai mici şi mai mari erau plecaţi cu tata la o serbare. Mama se aşezase lângă mine, bucurându-se de răgazul de a citi ceva. Privirea mea s-a îndreptat spre brăduleţul împodobit, ce trona pe măsuţa de cusut. Conform tradiţiei, lumânările se aprindeau de două-trei ori: în Ajun, în cele două zile de Crăciun şi de Revelion. Şi de fiecare dată cântam colinde. M-am întrebat atunci dacă mama nu ar accepta să facă o excepţie în acea seară şi să aprindă lumânările doar pentru noi două. Şi am îndrăznit să-i pun această întrebare. Spre uimirea şi bucuria mea, mama mi-a împlinit dorinţa! Odată aprinse lumânările, n-am mai avut nevoie de altă sursă de lumină. Mama şi-a reluat lectura, iar eu m-am pierdut cu gândurile în pâlpâirea jucăuşă a micilor flăcări. Rareori era atâta linişte la noi acasă – nu se auzea decât sfârâitul încetişor al lumânărilor. Mă simţeam ca o

prinţesă! Lumânările ardeau numai pentru mine, iar podoabele bradului scânteiau vesele în lumina lor. Cum aş putea exprima în cuvinte ce a însemnat pentru mine acel sfert de ceas? De un lucru eram absolut sigură: Mama mea pune preţ pe mine, şi la fel Dumnezeu!

Această amintire din copilărie m-a însoţit de-a lungul anilor. În fiecare an, de Crăciun, mă bucur să petrec câteva clipe doar privind cum ard lumânările în bradul împodobit. Fără cuvinte, Îi mulţumesc atunci lui Dumnezeu pentru marea şi neasemuita Lui dragoste.

„Auzi clinchetul de clopoţei?“

Iris Knechtli-Staub

Ca de obicei, Ajunul Crăciunului a fost extrem de palpitant şi plin de surprize pentru copiii care aşteptau curioşi împărţirea darurilor. După ce, în sfârşit, fiecare şi-a despachetat darul, iar eu mi-am admirat noua cămaşă de noapte, ne-am dus cu toţii la culcare. Soţul meu şi cu mine ne-am sărutat de noapte-bună şi am stins lumina.

Dar spre deosebire de alte dăţi, soţul meu nu a început imediat să sforăie. Când, iată, un clinchet abia perceptibil. *Nu*, mi-am spus, *mi se pare!* Dar nici nu mi-au trecut bine prin cap aceste cuvinte, când soţul meu a şoptit:

– Auzi şi tu clinchetul? Acesta nu poate fi decât Moş Crăciun! Precis a uitat ceva!

– Oh, lasă-mă, nu mă prosti, doar nu mai sunt copil! am răspuns eu.

– Nu, nu! Ascultă numai, iar se aude, a insistat soţul meu. Fără-ndoială că Moş Crăciun vrea să ne mai aducă ceva.

Am cedat şi l-am urmat în sufragerie.

– Şi mai departe…? l-am întrebat eu nedumerită. M-a îndemnat să mă apropii de brad, că parcă sclipeşte ceva printre crengile din vârf.

L-am ascultat, dar n-am găsit nimic. Soţul meu n-a mai rezistat emoţiei şi m-a ajutat să găsesc un pacheţel auriu, aninat de ultimele crenguţe ale bradului. În pacheţel – o frumoasă brăţară cu safire, care încă şi astăzi e preferata mea, amintindu-mi de acel Ajun!

Ne-am întors în dormitor, când iar s-a auzit un clinchet… Am zâmbit, protestând că ajunge cu surprizele! Dar soţul meu a rămas neclintit în hotărârea de a ne întoarce la brad şi de a ne continua cercetările. De data aceasta m-a călăuzit prin „rece“ şi „cald“ spre ascunzătoare. Am rămas foarte uimită să găsesc încă un pacheţel auriu, în care însă am dat de un bileţel: „De data asta e doar umbra lucrurilor viitoare!“ Câteva clipe mai târziu, căutarea s-a sfârşit – în mână ţineam o pereche de cercei care se potriveau perfect cu brăţara.

De acel Crăciun am avut parte de un cadou aşa cum îi place lui să dăruiască – plin de dragoste şi cu multă fantezie, se gândise cum să-mi facă o bucurie deosebită, care să treacă dincolo de un simplu cadou material. Iar mâna lui puternică, în care a mea aproape se pierde, a ascuns un clopoţel, cu al cărui clinchet să mă călăuzească spre ascunzătoarea marilor surprize pregătite din timp pentru mine!

La fel este umblarea cu Dumnezeu: plină de surprize plăcute, dacă suntem gata să aşteptăm şi să ascultăm în linişte călăuzirea Lui. Iar cine îşi pleacă urechea la susurul blând ştie şi când este timpul să le prezinte şi altora darul darurilor – pe

Fiul lui Dumnezeu, a cărui întrupare şi naştere pe acest pământ o sărbătorim la Crăciun.

O CARTE CU COPERŢI ALBASTRE

Lilli Rommert

Locuiesc în Eisenach, deci în fosta RDG. Pe vremea regimului comunist, abia dacă se putea găsi ceva literatură creştină în ţara noastră, dar ca secretară într-un hospis creştin m-am bucurat de unele privilegii de care alţii nu prea aveau cum să aibă parte. Într-o zi, şeful meu mi-a dat o carte intitulată *Vremurile din urmă*, ce mi-a trezit imediat interesul.

Deoarece în Noul Testament se vorbeşte mult despre vremurile din urmă şi despre perioada dinainte de venirea Domnului Isus, soţul meu îşi dorea demult să afle mai multe pe această temă. Aşadar, cartea era binevenită, iar soţul meu a fost de la început fascinat de ea. Dar bucuria i-a fost umbrită de faptul că nu avea la dispoziţie decât o săptămână, după care trebuia să înapoiem cartea.

Pe atunci eram fericita posesoare a unei mici maşini de scris şi mă tenta ideea să fac o copie dactilografiată a cărţii.

În acea săptămână, soţul meu a lucrat în schimbul de după-masă. Având un program extrem de încărcat, venea destul de târziu acasă, aşa că am îndrăznit să mă apuc de treabă. Am exploatat la maxim fiecare clipă liberă, iar mica

mea maşină de scris păcănea până după miezul nopţii. Eram plină de bucurie, îmi simţeam degetele înaripate şi mă uimea şi pe mine repeziciunea cu care reuşeam să înaintez în ceea ce îmi propusesem. În fiecare seară, cu puţin înainte de venirea soţului meu acasă, mă grăbeam să intru în pat, după ce ştergeam mai întâi orice urmă a acţiunii mele „clandestine".

Soţul meu nu a bănuit nimic. Totul s-a petrecut în preajma Crăciunului şi cartea urma să fie cadoul meu pentru el. Un creştin din oraşul nostru mi-a legat cele 200 de pagini A4 într-o copertă albastră, şi asta fără să-mi ia nici un ban!

Săptămâna a trecut, am dat înapoi cartea şi, la scurt timp, a sosit şi Ajunul Crăciunului. Pe rând, fiecare ne-am despachetat darurile primite. Urmăream pe furiş şi cel mai mic gest al soţului meu, simţind cum sunt tot mai mult cuprinsă de emoţie. Ţinea în mână pachetul. O carte?... Poate un manual de studiu pentru cursul de perfecţionare la care tocmai participa… Na, să vedem… Brusc, soţul meu – de altfel o fire raţională şi calculată – a izbucnit în strigăte de bucurie, iar în ochi îi jucau bobiţe de uimire. Ţinea în mână, chiar dacă sub o altă formă, cartea pe care crezuse că nu o va mai revedea niciodată! Fericirea lui era fără margini! Nu putea efectiv să priceapă cum de am reuşit să dactilografiez cartea într-un timp atât de scurt!

Ştiam că nu era vorba de propriile mele puteri, ci doar de faptul că îndrăznisem să iau pentru mine personal promisiunea din Isaia 40:31: „…dar cei care se încred în Domnul îşi reînnoiesc puterea."

În timp ce scriu aceste rânduri, am înaintea mea cartea cu file de-acum îngălbenite. Anii au trecut, însă aceasta a rămas amintirea de Crăciun cea mai dragă sufletului nostru.